

бихъ казалъ да си напишемъ по едно писмо И въ тѣхъ да легне мисълъта, че ние вземаме присърдце идеята: било за една коалиция, било за една федерация.

Бакържиевъ. Тогава азъ предлагамъ вие, г-нъ Платнаровъ да напишете черновката.

Платнаровъ. (като ржкоплѣска — взема хартия и сѣда. Ала въ това време се звъни на телефона. И той взема слушалката). Резбаровъ, ти ли си? . . . Що думашъ! . . . нима! (Слуша и дава знакъ съ дѣсната ржка, че е нѣщо много важно) Да. . . Да! така, а. . . Ела веднага!

Бакържиевъ. А бе какво има?

Платнаровъ. Свърши се! . . . Чакай че се задушвамъ, . . . Катастрофа. . . Запряновъ е мъртавъ.

Бакържиевъ и Сребърниковъ. Я-а-а!

Бакърджиевъ. Че какъ е станало? . . . Тѣй неочаквано!

Сребърниковъ (Ходи и хитро потрива длани).

Платнаровъ. Билъ въ автомобиля съ двама свой съпартизани. Вѣроятно да говорятъ по викането му въ двореца. И при нѣкакъвъ завой станало катастрофа. . . И свършено. . . Но подробности ще ни даде моя сътрудникъ Резбаровъ.

Сребърниковъ. Тогава? Какво ще бжде нашето държание. Защото за умрѣлъ човѣкъ не бива да се говори лошо.

Бакържиевъ. Още повече, че безъ Запряновъ — Гръмоносцитѣ сж нищо.

Платнаровъ. (Застава правъ съ облекчение) Въ всѣки случай, ние утре нѣма да пи-